

Sygn. akt XIV C 1093/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smólska-Kreft
-----------------	---

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2023 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3807,53 zł (trzy tysiące osiemset siedem złotych 53/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1548,68 zł (tysiąc pięćset czterdzieści osiem złotych 68/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 551,32 zł (pięćset pięćdziesiąt jeden złotych 32/100) z tytułu niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego;
- nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 551,32 zł (pięćset pięćdziesiąt jeden złotych 32/100) z tytułu niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft

Sygn. akt: XIV C 1093/21

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w pozwie przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 3 807,53zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 kwietnia 2019r. do dnia zapłaty. Ponadto domagała się od pozwanej zwrotu kosztów procesu wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w związku ze szkodą komunikacyjną zarejestrowaną pod numerem (...) dokonała na rzecz poszkodowanej K. M. naprawy pojazdu w ramach ubezpieczenia OC sprawcy szkody. Na mocy umowy cesji powódka została upoważniona do odbioru należnego odszkodowania od ubezpieczyciela. Za naprawę powódka wystawiła fakturę na kwotę 13 952,74 zł, która nie została w całości opłacona przez pozwaną. Powódka podała, że pozwana uznała roszczenie co do zasady, jednakże nie wypłaciła kwoty odpowiadającej wysokości kosztów

naprawy pojazdu. Do zapłaty pozostała kwota 3 807,53zł. Ponadto podkreśliła, że termin zapłaty za fakturę przypadał na dzień 8 kwietnia 2019r.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w związku ze zdarzeniem z dnia 9 stycznia 2019r. w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) i w ramach rekompensaty wypłaciła poszkodowanej łącznie kwotę 11 952,76zł. Zakwestionowała jednak wysokość kosztów naprawy pojazdu wynikających z prywatnej opinii powódki, a także wartość szkody wyliczoną przez powódkę co do zakresu naprawy, przyjętych cen części oraz stawek roboczo-godziny. Jej zdaniem koszty naprawy przedstawione przez powódkę są zawyżone i stanowią źródło bezpodstawnego wzbogacenia. Zdaniem pozwanej, powódka powinna wykazać uzasadniony interes w dokonaniu naprawy z użyciem części oryginalnych. Ponadto podkreśliła, że pomiar grubości powłoki lakierniczej wskazuje, że pojazd był naprawiany w sposób nietechnologiczny. Jej zdaniem powódka domaga się niesłusznie zwrotu kosztów naprawy pojazdu, który przed szkodą odbiegał od stanu fabrycznego.

Pismem z dnia 21 grudnia 2022r. powódka sprecyzowała, że do szkody nr (...) wystawiła dwie faktury, w tym zaliczkową (nr FV/ZW/30/19) bezpośrednio powiązaną z fakturą ostateczną (nr FV/BL/170/19). Wartość brutto pojazdu po szkodzie wyniosła łącznie 15 760,29zł, zaś pozwany dokonał dwóch wpłat: w dniu 28 stycznia 2019r. na kwotę 1 807,55zł, oraz w dniu 01 kwietnia 2019r. na kwotę 10 145,21zł.

W toku postępowania stanowiska stron pozostały niezmiennie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 stycznia 2019 r. o godz. 18:40 na skrzyżowaniu ulic (...) w B. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr. rej. (...) stanowiący własność S. M. i A. M.. Sprawca szkody posiadał ochronę ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). Poszkodowana A. M. zgłosiła ubezpieczycielowi szkodę celem jej likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia.

Okoliczności bezsporne, nadto **dowód** : notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z dnia 22 stycznia 2019r. (k. 64verte), potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie (k. 65).

Poszkodowany zlecił powódce dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Na mocy umowy cesji z dnia 23 stycznia 2019r. poszkodowani K. M. i S. M. przelali na rzecz powódki prawo do świadczenia ubezpieczeniowego w pełnym zakresie wraz z wszelkimi kosztami dodatkowymi przysługującymi mu od pozwanej w związku ze szkodą z dnia 9 stycznia 2019r.

O. ści bezsporne, nadto **dowód**: umowa cesji z dnia 23 stycznia 2019r. (k. 22-23).

Za naprawę pojazdu powódka wystawiła fakturę zaliczkową na 1807,55 zł i ostateczną fakturę nr (...) na kwotę 13 952,74 zł. W fakturze wyszczególniono następujące koszty: naprawa blacharska wraz z kosztami dodatkowymi – 6 177,06 zł brutto, naprawa lakiernicza- 2 056,56 zł brutto, materiał lakierniczy- 1 437,24 zł brutto, normalia- 15,85 zł brutto. Łączny koszt materiałów wynosił natomiast 6 073,58 zł brutto.

Pozwana wypłaciła powódce kwotę 1807,55zł, zgodnie z informacją o kosztach naprawy z dnia 21 stycznia 2019r. i fakturą nr (...), a następnie po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego rozliczyła zgłoszoną szkodę i tytułem odszkodowania wypłaciła powódce dalszą kwotę 10 145,21 zł brutto.

Pozwana skorygowała koszt prac blacharskich i lakierniczych przyjęty przez powódkę w fakturze. Za prace blacharskie pozwana przyznała kwotę 3 836,00zł netto, a za prace lakiernicze 1232,00 zł netto.

O. ści bezsporne, nadto **dow ód:** faktura nr (...) (k. 6) oraz faktura skorygowana (k. 105), informacja o kosztach naprawy z dnia 21 stycznia 2019r. (k. 60-61), decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 25 stycznia 2019r. (k. 99), decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 29 marca 2019r. (k. 104)

Obszar uszkodzeń oraz przyjęty zakres naprawy przedstawiony w kalkulacjach stron jest zgodny.

Pozwana wskazała, że stawka roboczogodziny wynosi 55zł netto dla prac blacharsko-mechanicznych oraz lakierniczych. Według powódki stawka wynosi 180zł dla prac blacharsko-mechanicznych i 190zł dla prac lakierniczych. Zastosowana przez pozwaną stawka rbg odstaje od średniego kosztu na lokalnym rynku i nie pozwala na wykonanie prac zgodnie ze sztuką warsztatową. Stawki, które gwarantują wykonanie naprawy zgodnie z technologią na rynku lokalnym, przy uwzględnieniu wieku i rodzaju pojazdu oraz złożoności naprawy z uwzględnieniem średnich stawek roboczogodziny to 150 zł dla prac mechaniczno-blacharskich oraz 160zł dla prac lakierniczych w warsztatach posiadających autoryzację producenta..

Wysokość nakładu prac blacharza należy określić w łącznym wymiarze 28,2 rbg i wartość ta jest porównywalna do oszacowania powódki (27,6 rbg). Pozwana określiła, że nakład prac blacharskich wynosi 31,9 rbg. Ujawnione uszkodzenia tylnej części pojazdu uzasadniały zastosowanie operacji wymiany zderzaka tylnego, pasa tylnego wraz z częścią podłogi tylnej oraz dolnej pokrywy tylnej w wymiarze 4 rbg. Uwzględnić należało także koszt operacji mycia pojazdu przed przystąpieniem do prac naprawczych i po ich zakończeniu.

Obszar prac lakierniczych w pojeździe został przez strony zgodnie określony w większym zakresie zaproponowanych elementów oraz przyjętych stopni lakierowania. Strony w tożsamy sposób oszacowały prace lakiernicze w zakresie: pokrywy tylnej, zderzaka tylnego, ściany tylnej, osłony pokrywy tylnej, podłogi tylnej oraz narożnika zderzaka tylnego lewego. Powódka w sposób nieprawidłowy uwzględniła dodatkowe czynności związane z lakierowaniem naroża prawego zderzaka tylnego. Strony jednomyślnie zaproponowały dodatkowy czas obejmujący przygotowanie części do lakierowania. Prawidłowy nakład czasu przygotowania do lakierowania powinien zostać określony dla części metalowych w wymiarze 2,3 rbg, a dla elementów z tworzywa w wymiarze 0,8 rbg. Całkowity zakres prac przy pojeździe związany z zabezpieczeniem podłogi tylnej wymagał dodatkowego czasu pracy w wymiarze 1,2 rbg.

Zaproponowana przez pozwaną kwota 885,40 zł netto za materiał lakierniczy była zaniżona i nie pozwalała na wykonanie naprawy pojazdu zgodnie ze sztuką warsztatową, przy wykorzystaniu materiałów pozwalających na zachowanie należytej jakości i przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Prawidłowo określony zakres prac lakierniczych wraz z uwzględnieniem niezbędnych czynności powinien obejmować koszt materiału w wymiarze 1283,80zł netto i jest to wartość zbliżona do kwoty zaproponowanej przez powódkę (1 242,13zł netto).

Strony jednomyślnie wskazały do wymiany takie elementy jak: zderzak tylny, wzmocnienie pasa tylnego, nakładkę pasa, podłogę tylną, osłonę pokrywy oraz listwę pokrywy. Zasadnym było przyjęcie zestawienia elementów do wykorzystania podczas naprawy o technologiczne folie. Przyjąć należy, że normalia stanowią wartość 2 % części.

Koszt naprawy pojazdu marki F. o nr. rej. (...) po szkodzie z dnia 09 stycznia 2019r. przy uwzględnieniu nowych i oryginalnych części zamiennych oraz stawek blacharsko-lakierniczych dla warsztatów autoryzowanych wyniósł 15 154,65zł brutto (12 230,85zł netto), zaś przy uwzględnieniu stawek roboczogodziny wynikających z wystawionej faktury 15 619,58 zł brutto (13 511,85 zł netto) .

Faktura powódki z dnia 18 marca 2019r. odpowiada zakresowi niezbędnej naprawy w pojeździe, zaś przewidziane w niej koszty, w szczególności roboczogodziny przewyższają wartość średnią, ale mają wartość rynkową.

dow ód: opinia bieg łego z dziedziny techniki samochodowej E. D. wraz z załącznikami (k. 182 -193).

S ąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił uwzględniając okoliczności w sprawie niesporne, na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości sądu oraz na podstawie dowodu z opinii biegłego z dziedziny wyceny kosztów naprawy pojazdów E. D.. Opinia była rzetelna, wyczerpująca i jasna. Biegły odpowiedział w niej na wszystkie pytania postawione przez Sąd. Wnioski opinii były poparte logiczną i spójną argumentacją opartą na zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji i długoletnim doświadczeniem zawodowym biegłego, który w sposób wszechstronny wyjaśnił zagadnienia dotyczące kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Podkreślenia wymagało, że Sąd ocenia opinie biegłych pod kątem ich logiki, spójności oraz tego, czy odpowiadają na postawione w tezie dowodowej pytania (wyrok SA w Szczecinie z dnia 23 lipca 2014 r. III AUa 462/13 LEX nr 1527191). Strony postępowania nie zakwestionowały opinii biegłego.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia komunikacyjnego w dniu 9 stycznia 2019r. w pojeździe marki F. (...) nr rej. (...) Ponadto bezspornym jest, że pozwana dokonała naprawy pojazdu, a także że w związku ze zdarzeniem pozwana wypłaciła powódce kwotę 11 952,76zł, z czego kwota 1 807,55zł została wypłacona, zgodnie z fakturą zaliczkową w dniu 28 stycznia 2019r., zaś kwota 10 145,21zł zgodnie z fakturą ostateczną w dniu 01 kwietnia 2019r.

Spór dotyczył kwestii uzasadnionych kosztów rzeczywiście wykonanej naprawy pojazdu i czy odpowiadają one rzeczywistej szkodzie w pojeździe. Zdaniem powódki koszt naprawy pojazdu zgodnie z wystawionymi fakturami wyniósł łącznie 15 760,29zł brutto, zaś wypłacone przez pozwaną odszkodowanie było zaniżone o kwotę dochodzoną pozwem. Pozwana kwestionowała w szczególności koszty związane z zakresem naprawy, przyjętymi cenami części oraz stawkami roboczogodziny.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody, przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. W myśl przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Konkludując, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiem z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków (art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody. Tym samym pozwany winien naprawić wyrządzoną poszkodowanemu szkodę.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I ACA 685/14, LEX 1711573). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111).

Ponadto wskazać należy, że poszkodowany jest w pełni uprawniony do naprawy rzeczy poprzez zastosowanie części nowych i oznaczonych logo producenta, a nie tzw. zamienników. Zastosowanie elementów oryginalnych pochodzących od oznaczonego producenta jest ściśle związane z możliwością naprawy uszkodzonego samochodu w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu, z korzystania usług, którego nie można w żadnym razie pozbawić poszkodowanego. Poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Pokrzywdzony nie ma przy tym obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego części najtaniej (por. wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Dlatego też, jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów oznaczonego producenta, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że poszkodowani naprawili pojazd, a powódka z tego tytułu wystawiła dwie faktury. Pierwsza faktura zaliczkowa została w całości uznana przez pozwaną, która wypłaciła powódce w dniu 28 stycznia 2019r, kwotę 1 807,55zł. Druga faktura wystawiona została na kwotę 13 952,74 zł i pozwana uznała zasadność poniesionych kosztów naprawy do kwoty 10 145,21zł. Kwotę tą wypłaciła powódce w dniu 01 kwietnia 2019r. Obowiązkiem pozwanej, która zakwestionowała wysokość szkody było udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaofiarowanych przez powódkę jest zawyżona. W realiach niniejszej sprawy, uwzględniając treść zarzutów pozwanej, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego w celu ustalenia czy przyjęte przez powódkę koszty naprawy pojazdu mieściły się w granicach wartości rynkowych stawek stosowanych na początku 2019r.

Ustalenia poczynione przez biegłego sądowego, Sąd uznał za własne i przyjął, że łączny uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) na skutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 09 stycznia 2019r. wyniósł 15 154,65zł, z czego: 4 230,00zł za prace blacharskie, 180,00zł za koszty dodatkowe, 1 648,00zł za prace lakiernicze, 1283,48zł za materiał lakierniczy, 4 881,74zł za części zamienne, 97,63zł za normalia. Żadna ze stron nie zakwestionowała opinii w żadnym zakresie, w tym co do rodzaju użytych części do naprawy czy kosztów lakierowania z uwagi na wcześniejszy stan pojazdu.

Faktura powódki z dnia 18 marca 2019r. wystawiona na łączną kwotę 15 760,29zł brutto nieznacznie przewyższa kwotę naprawy pojazdu wyliczoną przez biegłego przy uwzględnieniu nowych i oryginalnych części zamiennych oraz średnich stawek prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych dla warsztatów autoryzowanych, która wynosi 15 154,65zł brutto. Co wyraźnie należy zaakcentować w tej sprawie to okoliczność, że naprawa rzeczywiście została wykonana. Jej zakres był prawidłowy, a poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu, w którym usunie szkodę. Wartości średnie, które pojawiają się w opiniach biegłych, w tym w niniejszej sprawie, bez wątpienia mają zastosowanie w przypadku pojazdów, które nie zostały naprawione lub naprawa nie przywróciła stanu poprzedniego. Inaczej jest w sytuacji, gdy mamy do czynienia z pełnowartościową naprawą. Wtedy za uzasadnione należy uznać wszystkie faktycznie poniesione przez poszkodowanego koszty jeśli naprawa jest zgodna z technologią, zakresem

uszkodzeń, a koszt naprawy nieznacznie odbiega od średniej i mieści się w stawkach rynkowych. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

W tej sytuacji pozwana zobowiązana jest zatem zwrócić powódce kwotę 3 807,53zł, która stanowi różnicę pomiędzy kwotą wskazaną w fakturze powódki (15 760,29zł), a dotychczas wypłaconą (11 952,76zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwana nie kwestionowała daty od której powódka domaga się zasądzenia odsetek.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec powyższego pozwana, będąca stroną przegrywającą w niniejszej sprawie, zobowiązana jest zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu w łącznej kwocie 1 548,68 zł, na którą składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł ustalone zgodnie z przepisem § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie, opłata sądowa od pozwu w kwocie 200,00zł, oraz koszt wynagrodzenia biegłego w kwocie 448,68zł pokryte z zaliczki uiszczonej przez powódkę.

Strony uiszczyły zaliczki po 1 000,00zł na poczet wynagrodzenia biegłego. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 897,36zł, a wynagrodzenie biegłego zostało pokryte w równym zakresie z zaliczek stron (po 448,68zł). Powódce i pozwanej należało zatem zwrócić niewykorzystaną część z zaliczek (po 551,32zł), o czym Sąd orzekł w pkt 3 i 4 wyroku.

SSR Aleksandra Smólska – Kreft